

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie **M. K.**

skazanego za czyn z art. 197 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 stycznia 2020 r.,
kwestii przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 6 listopada 2013 r., sygn. akt II K (...)

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2013 r., sygn. akt II K (...), Sąd Okręgowy w G.
uznał M. K. za winnego popełnienia trzech przestępstw tj.:

- przestępstwa z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art.
197 § 4 k.k. w zb. z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
i w zw. z art. 12 k.k., za które wymierzył mu karę 10 lat pozbawienia wolności;

- przestępstwa z art. 207 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę roku i 6
miesięcy pozbawienia wolności;

- przestępstwa z art. 200 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę dwóch lat
pozbawienia wolności.

Orzeczona, na podstawie wyżej wskazanych kar jednostkowych, kara łączna pozbawienia wolności wynosiła 10 lat pozbawienia wolności. Wobec M. K. orzeczono również zakaz kontaktowania się z S. M. i P. R. na okres 5 lat.

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt II AKa (...), Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu apelacji obrońcy i prokuratora, zmienił wyrok sądu pierwszej instancji poprzez wyeliminowanie z opisu czynów przypisanych w punktach I i II wyroku dwóch zwrotów, odmienne ustalenie daty popełnienia czynu przypisanego w punkcie III wyroku i podwyższenie kary łącznej pozbawienia wolności do lat 12. W pozostałym zakresie orzeczenie sądu meriti zostało utrzymane w mocy.

Pismem z dnia 23 września 2019 r. M. K. wniósł o wznowienie postępowania w sprawie II K (...). We wniosku wskazał m.in., że w przedmiotowej sprawie doszło do popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. polegającego na tym, że „w prokuraturze świadkowie byli nakłaniani” do pomawiania go o molestowanie, aby „chronić Ś. i ... (tu wyraz nieczytelny – uwaga SN). Prokurator miała także popełnić przestępstwo poprzez nakłanianie, by skazanego pomówiły „narkomanki i dilerki”.

Zarządzeniem z dnia 13 listopada 2019 r. skazany został wezwany do wskazania, w terminie 7 dni informacji – jakie to nowe okoliczności nieznane w zakończonym prawomocnym postępowaniu mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie, a także do uzupełnienia w terminie 7 dni braku formalnego wniosku poprzez wskazanie wyroku skazującego lub orzeczenia, o którym mowa w art. 541 § 2 k.p.k. Skazanego pouczone, że niewykonanie powyższego zarządzenia spowoduje skierowanie wniosku na posiedzenie w trybie art. 545 § 3 k.p.k. w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku.

Odpis powyższego zarządzenia został skazanemu doręczony w dniu 18 listopada 2019 r.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie skazany skierował do Sądu Najwyższego pismo z dnia 18 listopada 2019 r. (data złożenia w administracji Zakładu Karnego w R.– 21 listopada 2019 r.), w którym ponownie wskazał, że był pomawiany przez świadków, którzy byli do tego nakłaniani przez prokuraturę i ZK w G. oraz opisał okoliczności, które w jego ocenie były tego przyczyną. Skazany nie wskazał ani wyroku skazującego ani orzeczenia, o których mowa w art. 541 § 2

k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest oczywiście bezzasadny.

Skazany, mimo skierowania do niego opisanego wyżej wezwania, nie podał jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby zostać uznane za mieszczące się w ustawowych podstawach wznowieniowych.

Z jego pism nie wynika w szczególności to, by po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze, czy też, że skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a, b k.p.k.). Za takie okoliczności nie mogą być bowiem uznane twierdzenia o tym, że był przez świadków bezpodstawnie pomawiany. Należy przy tym zauważyć, że do bazującej na wspomnianych тезach argumentacji, skazany - jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego – powoływał się już w toku postępowania, którego wznowienia się domaga. Okoliczności te eksponował również we wniosku o wznowienie postępowania, który został załatwiony odmownie w postępowaniu toczącym się przed Sądem Najwyższym pod sygnaturą V KO 9/19.

Twierdzenia skazanego o popełnieniu, w toku postępowania objętego wnioskiem o wznowienie, przestępstwa, nie zostały natomiast poparte wskazaniem wyroku skazującego stwierdzającego fakt popełnienia tego przestępstwa lub orzeczenia stwierdzającego niemożność jego wydania, o których mowa w art. 541 § 2 k.p.k., co stanowi brak formalny wniosku. Brak ten mimo wezwania nie został uzupełniony.

W tym stanie rzeczy należało uznać, że zaktualizowały się przesłanki uzasadniające odmowę przyjęcia złożonego przez skazanego wniosku w trybie art. 545 § 3 k.p.k. Zgodnie z treścią tego przepisu sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochodzącego od podmiotów fachowych, wskazanych w art. 545 § 2 k.p.k., bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista

bezzasadność.

Taka sytuacja, co wynika z przywołanych wyżej uwag, zaistniała w przedmiotowej sprawie.

Z tych też względów orzeczono, jak na wstępie.